Ч. 208. Второк 16 (29) вересня 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Справа вояків з третого року служби. — Кошут надумав ся. — Положенє на Балкані. — З Сербії. — З Ватикану).

Вояки з третого року служби, що тепер мали іти на урльоп, а котрі задля подій на Угорщині були задержані, можуть бути спокійні, бо може вже нині появить ся розпорядженє міністерства війни о розпущеню на урльоп вояків з третого року презенцийного. Закон о континґенті рекрутів ухвалила вже палата послів в суботу, нині має ухвалити его палата послів, а відтак міністерство війни буде вже могло покликати рекрутів а в наслідок того і розпустить вояків з третого року презенцийного. Само ухваленє закона о рекрутах так відбуло ся:

Посол ґр. Дідушицкий поставив слідуюче внесенє (ставлене первістно пос. Скене): „Уповажняє ся правительство до покликаня до войска число 59.024 рекрутів з континґенту, котрого покликанє призволено законом з 26 лютого 1903 р. Призволенє до покликаня підвисшеного числа рекрутів полишає ся законодавству." — Пос. Дашиньский ставив до сего внесеня поправку в тім дусі, щоби було сказано: „Закон з 26 лютого 1903 р. перестає обовязувати." При голосованю зажадав пос. Дашиньский іменного голосованя. Внесенє се відкинено, а що попереднє внесенє не було підперте, як потреба, то его відкинено. Опісля ухвалено внесенє послів Дідушицкий-Скене в другім і третім читаню. Против внесеня голосували всї Чехи, Все-Нїмці, социяльні демократи і галицкі опозицийники. Опісля станула на порядку дневнім справа помочи для потерпівших від непогоди елементарних.

Кошут надумав ся. Непримиримий опозицийник нагнув карк під напором обставин і оголосив статию в „Egyetertes," в котрій каже, що після его непохитного переконаня нарід мусить проявити спокій і розвагу. Кожде инше становище могло би народови пошкодити і стати небезпечним для его будучности. Неможна сподівати ся, щоби опозиция осягнула свою ціл жаданями, що мусять опирати ся на силї. Треба володїтеля переконати, що то, чого нарід бажає, єсть оправдане, а того можна лиш тоді сподївати ся, коли опозиция буде як найстараннїйше стерегти ся проявляти які-небудь чувства огірченя супротив корони. — Сї слова Кошута повинні би затямити собі всї загонисті опозицийники.

З Константинополя доносять, що вже оголошено султаньске іраде о переговорах з Болгариєю в справі заведеня спокою і ладу в Македонії. Для Македонії має бути установлена окрема рада, котрої предсїдателем іменований ґенеральний інспектор Гільмі-паша; членом тої ради єсть Грек Гулюсі-бей, котрий єсть предсїдателем громадскої ради в Солуни. До тої комісиї належать також члени адміністрацийної ради монастирского і скоплїйского вілляета. Болгари не дуже вдоволені цїлим складом тої комісиї. Дальше доносить сербский посол в Константинополи Ґруїч, що султан підписав іраде, котрим признає сербску народність в Македонїї.

Мимо того ворохобня все ще не втихає а вісти з Константинополя доносять: Положенє у Верисовци на чорногорскій граници погіршило ся. Турецке войско, що там стоїть залогою, загрозило, що буде різати християн, а то длятого, бо розійшла ся чутка, що многих їх земляків за всїлякі надужитя вислано до Малої Азії на заточенє. Верховоди македоньскої ворохобні побачивши, що не можуть нїчого вдїяти і що держави европейскі анї не думають виступати в інтересї ворохобників, а борба пожерла вже доси богато людий і воєнного материялу, постановили уживати анархістичних средств в більшій мірі проти чужинців і чужого майна.

Комісия для розслїду злочинів в Санджаку Кірк-Кілїсе сконстатувала, що ворохобники в Ефкаріонї, Кадікеї і Ереклер допустили ся 36 убийств. В Ефкаріонї визначено для тамошної церкви 150 відшкодовань а людем за спалені доми по 5 до 50 фунтів. Многі селяни із Санджаку, Кірк-Кілїсе та й з других зачинають знову втїкати до Болгариї.

---

5)

Зі сьвіта осуджених.

II.

ІСКОРКА.

(Дальше).

— Але якже, Степане Іваничу? Скриває ся десь близько, заки не втихомирить ся тревога і нагінка, добуває ся відтак звідки хлопску одежу і наперед — в сьвіт, куди очи поведуть.

Кирянов усьміхнув ся.

— Ти вже коли утїкав?

Никола змішав ся.

— Раз завели мене селяни...

— Селяни! Нї, селян ти радше лиши. Я три рази утїкав з каторжних робіт. Люди знають, що правду говорю.

— Правда!

— Отже. Вірте менї, коли менї часом присниться, що я утїкаю, то зимний піт виступає на моє чоло. Так то солодко, братчику.

— Чому так?

— Тому. Очивидно розходить ся о те, що хто хоче. Коли хто скаже просто: аби годинка, але она моя — то инша річ. Я не так утїкав. Бродяг я не поважаю. Я все мав одну ціль — дістати ся до Росиї, до певного, означеного місця. Ах, ти, Николко, бодай би тебе медвідь задушив, яке болюче місце ти у мене нарушив! Який біль завдав ти мому серцю! Вже двайцять літ минуло, як я не бачив своєї хати. Я лишив молоду жінку. Она любила мене і була би пійшла за мною на Сибір. Однако у мене була инша гадка. Я був горячий парень і тому зійшов нї на що. Я не зносив кривди. Як? Цїле житє провести в Сибіри, в тім пропащім краю? Нї защо в сьвіті! Я верну до дому, заберу жінку і гайда через австрийску, або турецку границю! Там наших старовірців повно. Так я собі постановив і так хотів зробити. Але мене зловили. Лиш раз дійшов я до берегів сьвятого моря, два рази до ґубернії пермскої, але мій дім бачив я лиш у снї.

— Діставш листи від жінки? — озвав ся цікавий голос.

— Що? Хиба приносить їх менї крук на крилах?... Кілько разів за тих двайцять літ зміняв я моє назвище... Земляки приносили менї всїлякі вісти. Моя Ґруня другий раз не віддала ся, але перед шістьома лїтами перенесла ся до иншої громади.

Оповідач звісив голову і задержав ся. Видавало ся, немов би ангел тишини перелетів через закоп. Нагле задрожала деревляна буда під напором вітру. В горі завивало і гуділо.

Никола став неспокійний і збентежений.

— А в чім ціла річ, Стефане Іваничу? Скажи!

— Як то в чім?

— Я питаю, коли утїкає ся, то треба бути готовим на всьо можливе? Треба певно іти. Купця чи попа зловити... Треба безусловно старати ся добути добрий пашпорт і гроший. То перше.

— Ну, я так і гадав. О тім розкажу тобі, коли схочеш. Иди лиш і розпали насамперед огонь та загрій нам чаю. А я вже за тебе докінчу тут роботу.

II.

За пів години сиділи всї на горі в деревляній буді над закопом, пили чай і гріли ся коло розпаленої ватри. На хвилю увійшов до середини вартовий вояк, почислив мовчки очима вязнів і вернув назад до огню, який вояки розклали на дворі.

Кирянов став оповідати.

Буде може сім літ, коли я послїдний раз втїкав з каторжних робіт в Карі. Мене мучила тоді туга так дуже, що я був би рішив ся на всяку небезпечність! Особливо коли прийшла весна і жайворонки почали співати. Небо було таке синє і хороше... Гори були вкриті цьвітами і зеленню. Солодкі пахощі йшли від них.... Серце тріпотало ся як птичка в клїтці! Вірте менї братчики, я не міг вже їсти нї спа-

Вирок в процесї сербских офіцирів западе нинї вечером, але цїлий процес закінчить ся мабуть аж за яких десять до дванайцять днів, бо засуджені мають право зголосити відклик до 3 днів, а войсковий суд касаційний обовязаний розбирати справу аж в 3 днї по поданю відклику. Прокуратор майор Павлович не ставив в своїм пледоає ніякого виміру кари, лиш жадав строгого укараня капітана Новаковича і офіцирів Лазаревича, Дрндаревича, Золовича та Лугоміраского. Новакович виголосив в своїй обороні дуже довгу бесїду, в котрій доказував, що офіцири не допустили ся ніякого злочину, а ставили лиш оправдане жадане, щоби з армії усунено убийників короля.

З Риму доносять, що папа все ще не іменував секретаря державного, позаяк не хоче нікому тим іменованєм зараз наражати ся. Іменоване мабуть не так борзо наступить, бо папа сам залагоджує справи, причім помагають єму два кардинали: дуже здібний кардинал делля Кієза і кардинал Меррі дель Валь. — Кардинал Рамполя усунув ся зовсїм і не бере участи навіть в засїданях комісії для Петрового гроша, котрого давнїйше був душею. Кажуть, що папа Пій рішив ся виступити проти християньскої демократиї, бо уважає сей рух за дуже підходячий до социялізму і небезпечний для церкви.

Новинки.

Львів дня 28 го вересня 1903.

— **Відзначеня.** За уратоване людского житя при огнях одержали від Є. Вел. Цїсаря срібні хрести заслуги: вахмайстер жандармериї Вас. Головацкий і команданти стаций жандармериї Сим. Павлик і Йос. Шульц.

— **Ц. к. краєва рада шкільна** іменувала в народних школах: Софію Подгурску учительков 5-кл. шк. в Колачицях; Григ. Подлевского управ. 2-кл. школи в Скородинцях; Стан. Шпаковского управ. 2-кл. школи в Ляцкій Воли; — учителями (-льками) 1-кл. шкіл: Мар. Шведицку у Вороцеві; Франца Зизевича в Рожанцї вижній; Василя Кузьмака в Стрілисках старих; Каз. Лянґенфельда в Волчім; Ів. Ґневка в Сїдланції; — перенесла в стан супочинку: Ол. Желязовску учительку в Вільхівци; Мар. Майковску учительку в Березинції; Авг. Фіялкевичеву учительку в Любачеві. — Кр. рада шкільна признала безпроцентові позички на будову шкіл: гром. Мечищів в окрузї бережаньскім в квоті 5000 кор.; гром. Глїбівка в окрузї богородчаньскім в квоті 1400 кор.

— **Відкрите пчільничо-огородничої вистави** відбуло ся в суботу о годинї $11^1/_2$ рано. Крім комітету явили ся на тім торжестві Є. Е. п. маршалок краєвий ґр. Стан. Баденї, радник Двора ґр. Л. Лось в заступстві Є. Е. п. Намістника, заступник маршалка краєвого ґр. Тад. Пилят, віцепрезидент міста п. Михальский з кількома радними, віцепрезидент ради шкільної краєвої др. Плажек, віцепрезидент суду др. Дилевский, член Видїлу краєвого п. Гладжук, президент гал. товариства господарского др. Козловский, бар. Брунїцкий і ин. Іменем комітету виставового промовив проф. др. Цесельский. Відтак радник Двора ґр. Льос короткою промовою відкрив виставу. — Комітет виставовий повідомляє, що до кождого білету вступу додає ся льос, на котрий можна виграти цьвіти, овочі або пчільничі перерібки.

— **З станиславівскої єпархії.** Кандидати, що стараютъ ся о презенти на парохію Тлусте, мають предложити заяву, що годять ся на відділене дочерних Головчинець і Королївки з ерекц. землями від парохії Тлусте. — Конкурсовий іспит відбуде ся 3 і 4 падолиста. Просьби має ся внести по 25 жовтня. — На конкурс з речинцем по день 1 падолиста роспісані парохії: 1. Путилів, сучавского дек., 2. Цїнява, коломийского і 3. Вашківцї, черновецкого дек. — Введені яко завідателї парохій: Ант. Гавацкий в Якубівцї і А. Гевrич в Олексинцях; яко парох. сотрудники Лука Іванцїв в Пшеничниках і Григ. Гнатів в Гвоздї. — О. Кл. Злепко з Серета одержав право відправляти по дві лїтургії. — Відпустку для покріпленя здоровля одержали: Лев Струтиньский з Космача і Ант. Струтиньский з Ямницї на три місяцї, А. Сабат на два місяцї, Авд. Билинкстич на шість, Йос. Тихович на пять і Ник. Куриловнч на два тиждні. — Від конкурсовогв іспиту увільнені: П. Анастазієвский з Сапогова на шість лїт і Влад. Яворский з Колодрібки на один рік. — Приняті до духовної єпархіяльної звязи укінчені богослови: Евг. Гісовский і Роман Копистяньский. — До пресвитерияльного дому для рукоположеня приняті: А. Аксентий, Ігн. Вовчук, Лев Воробкевич, Евс. Гісовский, Іляр. Цибик і Ром. Копистяньский.

— **Вписи до висшого інститута музичного у Львові** відбувають ся щоденно від 5—6 години пополудни, в недїлї і рускі сьвята від 11—12 передполуднем.

— **Видїл товариства „Руска Бесїда" у Львові** подає сим до відомости Вп. членів, що з днем 1 н. с. жовтня буде отворена бібліотека товариства. Книжки буде випозичати ся кождого понедїлка і пятницї від години 8 до 9 вечером.

— **З судових розправ.** Дня 9 с. м. відбула ся в Коломиї розправа перед судом присяжних против Гринька Кравчука, обжалованого о забите Ілька Микетюка з Космача. Доказів не було ніяких, а против обжалованого сьвідчили лише зізнаня малої доньки убитого і жінки обжалованого, від котрої суд навіть не відобрав присяги, бо она в неприязни жила з чоловіком. Та ще оба ті сьвідки раз-враз зміняли свої зізнаня, так що їх сторонничість і зла воля кождому впадали в очи. Вкінци присяжні таки 9-ма голосами признали обжалованого винуватим. Отже трибунал після наради застановив той вердикт і відложив розправу до найблизшої каденциї присяжних судів. — А знов в Палєрмі лучив ся такий випадок: Ще в р. 1872 засуджено на кару смерти чотирох братів за убийство. На однім з них таки виконано вирок, а трем замінено кару смерти на дожизненну вязницю. Двох брагів вже й умерло у вязници, остав ся лише оден, Вінкентий Драґон. Тепер видало ся, що цїлком хто инший допустив ся того убийства. Вінк. Драґона пущено на волю.

— **Пригоди з самоїздом.** Коло Нового Санча стрітила оногди пригода п. Альфреда Хлаповского, котрий повертав самоїздом з Закопаного до Вздова. Коли самоїзд був в повнім розгонї і біг зі скоростию 75 клм. на годину, несподївано злетїло одно колесо з оси і самоїзд перевернув ся. П. Хлаповский і машиніст упали під самоїзд, але лиш легко потовкли ся. Обох витягнули зпід самоїзду селяни, що робили в поли.

— **Перепелицї в часї бурі.** Над угорским місточком Беекерек лютила ся оногди в ночи грізна буря з градом. На другий день рано найдено землю застелену мертвими і догибаючими перепелицями. Бідні птицї летїли тодї у вирей, але град і буря винищили їх.

ти. Робота летїла менї з рук.... Дозорець приходив звичайно і ганьбив, але я лиш глядів на него, не розуміючи нї слова. Тодї я рішив ся: радше спробовати щастя, як без думки і без цїли пропадати. Раз підійшов я до Гришки Безсонова — може ви про него чули, єго недавно заслали на остров Сахалїн — і кажу: „Таке і таке дїло. Втїкаєш разом?" Гришка був веселий паробок. „Чому нї?" — відповідає — „знаменита річ. Якось то зробимо". І справдї ми зробили. Поперед всего став я купцем і почав у арештантів скуповувати всїлякі шмати, особливо рушники.... Ми назбирали того цїлий віз.... Відтак вибрали дощевий, темний вечер перед контролею.... Гриміло і дощ лив як з ведра.... Ми стали удавати пяних і розпочали суперечку з дозорцем. Очивидно нас рабів Божих завели до арешту, але то ми лиш хотїли. Той арешт був збудований курам на сьміх, збитий із старих дощок. Що супротив того коєць? Пяні злодюги — чого їх пильнувати? Надзорець завів нас до середини і замкнув за нами двері. „Спіть, собачі дїти!" крикнув і відійшов.

Скоро контроля минула і дуже стемнїло, виломили ми стїну і марш на подвіре. Там були вже в найдогіднїйшім місци сховані рушники.... Ми повязали їх разом і вилїзли на дах кухнї. Довкола була така страшна пітьма, що навіть в пеклї між чортами мабуть виднїйше. Дощ переставав, а грім ричав як звір; часом мигнула блискавка і осьвітила всьо на хвилю як сонце. Ми пробовали закинути сильку на стовп, що стояв може о який сяжень від кухнї. Ледве удалось нам то зробити. Тодї стали ми перечити ся, хто має перший злазити. Я кажу до Гришки: Перший злажу я, бо ти за тяжкий, наша линва, диви, урве ся.... Я мушу насамперед спробовати". Він вкінци згодив ся. Ледве я виставив голову понад паркан, блиснуло! Цїле небо стало немов в огни. Вартовий в будцї замкнув очи зі страху.... Я сьміяв ся в кулак.... Завязав рукою другу сильку і — Боже допоможи — спустив ся на долину. Ледве блискавка мигнула, почало греміти. Я побіг чимскорше в корчі. Вартовий навіть не думав о тім.... Я біг, як ми умовили ся аж до краю тайґи і ждав на мого Гришку. „Де він так довго сидить, чорт?" — гадав я. Жду і жду — але про Гришку нї чутки. Лише грім ричить і дощ лле. Ах, нехай же тебе!... Він так бояв ся, аби линва не урвала ся, що лишив ся на даху!

Слухачі всї враз засьміяли ся.

— Справдї остав на даху?

— Ну, нї. Тілько розуму мав він. Він злїз тихісько з даху і війшов знов до арешту. Там заложив виломлену стїну і удав, немов би цїлу ніч пяний спав. Але я ждав на него, чорт би єго побрав, цїлу ніч аж до рана: не можна було инакше, атже він був моїм товаришем.

Я змок до рубця. Від студени зуби кламцали. Але рано побіг я як божевільний до ліса. Все дальше і дальше біг я в ліс, аби лиш відійти від гостинця. Там — як ви може про те чули — суть страшенно великі лїси — тайґи — що простягають ся триста, чотириста а може й пятьсот верстов і з наших збігців запускають ся у них лиш найсьміливійші і на всьо готові, та й з тих половина пропадає. Найбільша часть утїкає гостинцем. Але я нїчого не бояв ся, бо я виріс в лїсї. Менї треба подивити ся лиш на кору дерева, або на лист і я вже знаю, де сонце сходить. В той спосіб ішов я найбільшими гущавинами, немов би проходжував ся по власнім поли. Нї на ліво, нї на право не збочував. Так уйшов я може яких трицять верстов, аби зійти з дороги погони. Аж тепер задержав ся і скрутив на ліво, бо зная, що тайґа буде в тім боцї вузша. Але за те мав я иншу журбу: як мав я оборонити ся від медведя, або инщого зьвіря? При собі не мав я нїчого крім палицї і ножика власного виробу. За дня ще якось було. Я ішов і не бояв ся нїчого. Але як стемнїло ся і цїлий ліс лунав ріжними голосами і риком?... Тут вие вовк, там сьміє ся сова як лїсовик.... Тодї чоловік до рана не гадає о спаню! Впрочім і за дня було на що дивити ся.... Пригадую собі, раз ішов я, не думаючи о нїчім, аж тут з корча сторчать людскі ноги; одна нога одїта в штани, а здругої видко лиш кости.... Я відскочив як опарений на бік! Правду кажучи, біг я звідтам може пів версти, не оглядаючи ся, аж задержав ся, аби відотхнути. Пізнїйше розважав я, що я повинен був трупа лїпше оглянути і обшукати. Я хотїв навіть вернути, але де я міг єго найти? Так ішов я сїм днїв і сїм ночий. Що-до їди то в лїтї нема з тим клопоту. Мати тайґа виживить неодного! Ягоди, корінцї, гриби... їдж, кілько хочеш! Раз навіть заставив я сильку на „яця" і заки передрімав ся, зловив ся таки один.... З тайґи вийшов я як який чорт, обдертий, окровавлений, нї шматки не було на менї цїлої. Підошви були поранені до костий. Я вийшов на велику луку і побачив селян, що косили. На щастє не було там псів. Я переждав ніч, вхопив на борзї селяньску одежу і вернув назад в тайґу. Уйшов я ще може десять верст лїсом і аж тодї вийшов на дорогу. У одного селянина наймив ся я за косаря. Унего перебув я два тиждні, заробив трохи гроша і пійшов дальше.

В Читї лучила ся менї така історія.

Кирянов докинув тут трохи ріща до огню. Вогке дерево кривило ся, тріщало, димило ся,

— **Огні.** В Скнилові коло Львова погоріли в пятницю рано два будинки і стоги з сїном і збіжем.

— **Студентки у Франциї.** В 15 францускиx університетах було 28.187 студентів і 1255 студенток, між котрими 508 чужоземних. Найбільше студенток ходило на видїл лїтератури; було їх 516, між ними 229 чужоземних. На медицину ходило 439, в тім числї 147 чужоземних; на видїл красних наук 165, на фармацевтичний 81, на правничий 34.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 28 вересня. Дневник розпоряджень войскових оголосив розпоряджене мінїстерства війни з 27 с. м. в справі постійного урльопованя вояків з третого року, приналежних до Австриї.

Відень 28 вересня. Нинїшне засїданє палати панів відбуде ся о 1 год. в полудне. При кінци засїданя оповістить президент кабінету др. Кербер відрочене ради державної.

Тієнцін 28 вересня. В Пеітант, шість миль від Таку лютить ся джума і холєра. В двох послїдних місяцях умерло там 2000 людий. Таку і Тієнцін вільні від пошести.

Константинополь 28 вересня. Вірменьский патріярх Орманіян вислав до царя петицию, котру підписало 12-цять вірменьских епіскопів, з просьбою о відкликанє розпорядженя в справі забраня майна вірменьскої церкви.

Надіслане.

— **„Краєвий Союз кредитовий“ видав** для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1.	Книга довжників . . . аркуш	по	10	сот.
2.	Замкненя місячні 2 штуки . .	„	5	„
3.	Інвентар довжників . аркуш	„	5	„
4.	„ вкладників . „	„	5	„
5.	„ удїлів . . . . „	„	5	„
6.	Книга головна . . . . „	„	10	„
7.	„ лїквідацийна . „	„	10	„
8.	„ вкладок щадничих „	„	10	„
9.	„ удїлів членьских „	„	10	„
10.	Реєстр членів . . . . . „	„	10	„
11.	Зголошеня о позичку штука	по	2	„
12.	Виказ уморення позички „	„	2	„
12.	Асиґнати касові . . . . „	„	1	„

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 1[illegible] І. поверх.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1903 після середно-европ часу.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
	1·14	„ Янова від 17/5 до 13/9 в неділї і сьвята
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
	2·10	„ Брухович від 17/5 до 18/9 в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9
	3·15	„ Янова від 1/6 до 30/9
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·30	„ Брухович від 15/5 до 15/9
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	5·50	„ Брухович від 17/5 до 18/9
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова а Орлова від 1/5 до 30/9
	6·30	„ Янова від 17/5 до 13/9 в будні дни
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·10	„ Сокаля, Рави рускої
	8·14	„ Брухович від 17/5 до 18/9 в неділї і сьвята
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	7·20	„ Перемишля від 1/5 до 13/9, Хирова
	9·55	„ Янова від 17/5 до 13/9 в неділї і сьвята
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Залїщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·—	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Залїщик

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 17/5 до 18/9
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
8·10		„ Станиславова від 1/5 до 30/9
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Залїщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5 06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
	3·14	„ Брухович від 17/5 до 13/9 в неділї і сьвята
		Ніч
	8·04	З Брухович від 17/5 до 18/9 в неділї і сьвята
	10·—	„ *) Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Залїщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	10·07	„ Янова від 17/5 до 13/9 в неділї і сьвята
	9 12	„ Брухович від 17/5 до 13/9 в неділї і сьвята
	8·25	„ Брухович від 15/5 до 15/9 в будні дні
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·25	„ Янова від 1/5 до 30/9
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава
	11·50	„ Любіня вел. 15/5—15/9 в неділї і сьвята

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

аж вкінци розгоріло ясною полуміною, немов невдоволене і гнівне.

— Я відвідав одного, з котрим колись разом ішов на Сибір — говорив оповідач дальше. — Між тим як я сидів і утїкав, відбув він вже свою кару, устроїв собі господарство і оженив ся. Він вів торговлю. Вправдї займав ся нечистими справками, однако не богато і дуже обережно; і мене приймив він, бо знав, що я, хоч збіглець, не буду робити ніяких дурниць. Він мав в Чітї навіть приятелїв між добрими купцями, що мали до него велике довіріє. Може тому, що они завидували єму жінки, хорошої привітливої і роботящої молодиці. Коли я до них прийшов, о малий волос мене не зловили, так що я міг мимохіть втягнути добрих людий в нещастє. Одної ночи лучив ся в місти розбійничий напад і убийство. Зробила ся велика метушня. Глядано всюди і у тих навіть, на котрих не повинно було падати підозріє. В ночи, коли ми вже всї спали, запукано нагле у двері! „Отворіть, поліция!“ Ліхтарні сьвітять ся, шаблї бренчать.... Куди менї дїти ся? Погано. Тодї каже менї господиня: „Лїзь в комин, Стефане!“ Я поліз. Видрапав ся як міг найвисше і висїв там більше мертвий як живий.... Печ як-би умисне була з вечера нагріта — горячі цегли просто пекли! Я мало там не засушив ся. „Духи“ увійшли і нишпорили по цїлім домі; залазили до комори, під поміст, оглянули печ і глядали за попелом. Дякувати господини, я уратував ся — то була розумна баба. Скоро лише я залїз в комин, стерла она зараз запаскою попіл, так аби слїду ніг не лишило ся. І так відійшли „дух“ з порожними руками. Але по тій пригоді був я дуже сумний. Гадаю собі: „Як дібюсь я до мети? Сибір великий, блоха єго не перескочить, а Росия ще страшнійша...“ Господиня, бачу, ходить заєдно коло мене і так ніжно глядить на мене!... Певне, я був тодї молодший, моторнійший... „Чого ти такий сумний, Степанчику? Гадаєш о судженій?“ — „Не маю я судженої“. — „А коли не маєш, то чому не глянеш на мене?“ Словом, ледве трохи оправив ся (я був у них всього два тиждні), мусїв супротив свого приятеля стати падлюкою... Впрочім мушу сказати: хороша була проклята жінка! Говорить до мене: „Я готова пійти з тобою хочби й на конець сьвіта. Чого тобі йти до Росиї?“ Очивидно, що я не сказав їй правди, то єсть о моїй жінцї не сказав нічого. О всім прочім говорив я з нею щиро: „Так і так, кажу, стоїть справа. Я два рази утїкав і оба рази зловлено мене... Бою ся, що й третий раз попаду в лапку... Але волїв би радше повісити ся, ніж на ново іти у вязницю...

Она мала шалену відвагу: „Мусиш конче мати добрий пашпорт, правдивий і ще кілька тисяч рублїв. Тодї можемо обоє утїкати“.

— Кілька тисяч рублїв! — засьміявсь я. — Найдеш їх на улици?

— На улици нї, очивидно що нї. Але коли ти правдивий Карисць¹), то я вже річ уладжу. І справдї уладила, чорт би єї взяв! Насамперед намовила чоловіка, аби виглядів для мене місце і навіть таке місце сама предложила.

(Дальше буде).

¹) Каторжний робітник з Кари.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).